

VÖLGYI ANNA

Bye-bye, Sára!

(Regényrészlet)

– Gyere velem könyvtárba – kérleltem Ellát, miután felvette a telefont.

– Milyen könyvtárba?

– A Szabó Ervinbe.

Semmi kedvem nem volt munka után a félig üres albérletben lógatni a lábam, ezért fűzőgettem Ellát, hogy kísérjen el a törzshelyemre.

– Menjünk – mondta Ella. – Amúgy is beszélünk kellene valamiről.

A levegőbe boksoltam. Alig vártam, hogy az ódon könyvek között lazuljunk. Mindig is olyan hatást gyakorolt rám a szikkadó lapok dohos szaga, mintha a hátamat egy tengerparton süttetve bekaptam volna pár macskagyökér-kapszulát, és felhajtottam volna rájuk fél üveg Chardonnay-t.

Szóval örültem, hogy Ella beadta a derekát, de ötletem sem volt, mit akar megvitatni. Furcsálltam a sejtelmességét. Múltkor hiába ígérte meg, végül nem aludt nálam, ezért egyedül szenvedtem végig az esti horrorfilm után rám törő parahullámokat, bár akkor sem értettem, Ella miért éjszakázott volna Újpalotán.

A héven a mellettünk futó egyhangú mezőgazdasági tájat néztem, meg az elmosódó tükörképemet az ablakban, majd az Örsre érve egy népdalokat játszó fiatalember hegedűtokjába dobtam egy kétszázast. Végül az Astoriára metróztam, ahol egymás után zörögtek el mögöttem a 47-es villamosok, autók zaja lüktetett körülöttem, akár az érlökés.

Ella már az aluljáró kijáratánál várt, a hangzavart próbálta túlharsogni.

– Nem eszünk egy oreós McFlurryt? – kérdezte, amikor megtorpantam előtte.

Befordultunk a hívogató Astoria Mekibe, és besoroltunk az egyik pénztár felé kigyózó sorba.

Hét másodpercen belül kiszúrtam, hogy Ella arca egy kissé nyúzott, a szeme alatt pedig karikák feketéllenek. Sírt, nem aludt, másnapos?, agyaltam, miközben kikértük a kekszes műfagyijainkat, és olyan lendülettel vittek a fehérbe öltözött utcákon a lábaim, mintha a második otthonom felé baktattam volna éppen.

Hópelyhek kavarogtak a levegőben. Már a múzeumkert behavazott hársfái csillogtak a látómezőm peremén, amikor Ella afelől érdeklődött, mit cipelek a vállamon lengedező szütyőben, így előhalásztam a puha fedeles Helikon-köteteket, amiket tegnap este dobtam az egyetemi jegyzeteim mellé. Ella kezébe nyomtam mindhármat, ő meg a címlapokat fürkészte egy ideig, és az oldalakat is átpörgette. Hangtalanul mozgott a szája, majd közölte, hogy nem hallott még egyikről sem. Szomorkásan csengtek a szavai, de ismét elbizonytalanodtam. Beleképzelem a rosszkedvet a hangjába, vagy csakugyan el van kenődve?

– Miért van nálad ennyi könyv? – tudakolta Ella őszinte kíváncsisággal, amikor már a Kálvinon, a könyvtár közvetlen közelében jártunk.

– Mert a hangulatomtól függ, melyiket olvasom.

Visszatuszkoltam a regényeket a táskámba, egy szemetesbe vágtam a McFlurry üres dobozát, aztán újra végigmértem Ellát. Lassan és tüzetesen, de továbbra is csak bizonytalanul forgattam a szemem.

A könyvtárban leadtam az olvasójegyem, és a magas, plafonig nyúló polcok között kerestünk Ellával egy csendes zugot. A kinti hideg után szinte égetett az épület melege, egy kicsit meg is nyomta a fejem. Aztán Ella táskás, űzött szemére siklott a tekintetem, és rákérdeztem, hogy bírja mostanság Robival. Erre a halovány letargia fájdalomra váltott az arcán.

– Nehezen – mondta Ella fátyolos hangon, és az ölébe ejtette lemondóan a kezét.

Megijesztett a válasz. Eddig, ha szóba hoztam Robit, Ella ímmel-ámmal, de mindig a védelmére kelt, párterápiát emlegetett, vagy azt, hogy Robi nem rossz ember, csak elragadják néha az érzelmei, én meg olyan tehetetlennek éreztem magam ilyenkor, hogy ordítani tudtam volna.

De Ella most nem vette Robit a pártfogásába. A könyvespolcokra meredt, és hallgatott. Tudtam, hogy habozik, túl jól ismertem a szeme villanását,

amikor az időt húzta. Hátradőlt. Először a homályos mennyezetre fordította a tekintetét, majd rám nézett, és feltolta a pulóvere ujját.

Zöldezlila foltok éktelenkedtek az alkarján, a csuklója fel volt dagadva. Mereven tartotta a kezét, megremegett az alsó ajka, kétségbeesetten nézett rám. Annyira elviselhetetlennek tűnt ez a látvány, hogy a torkomra fagytak a szavak. A reszkető Ella szeme közé néztem, és felgyorsult szívvel annyit suttogtam:

– Még ma visszaköltözl az albérletbe, és nem teszed be a lábad Robi házába többé.

Ella megrázta a fejét.

– Nem ilyen egyszerű. Azzal zsarol, ha elhagyom, begyógyaszerezi magát.

Jobban járna úgy a világ, de nem mondtam ki hangosan. Ehelyett közelebb hajoltam Ellához, és megsimogattam a kezét.

– Hogy történt?

– Nem tudom pontosan – kezdte. – Ködös az egész. Annyi rémlik, hogy Robi részegen jött haza múlt éjjel, amikor már aludtam. Bemászott mellém az ágyba. Nyaggatni kezdett, én meg lelöktem magamról a kezét. Csak úgy dőlt belőle az alkoholszag. Fogalmam sincs, mi történt ezután. Mintha veszekedni kezdtünk volna... Rettenetes volt. Reggel, amikor tisztulni kezdett minden, vettem észre a... a foltokat.

Ella a bordájához nyúlt bal oldalt, és megrándult az arcéle.

– Ez iszonyatos – mondtam.

Máris azon agyaltam, hogyan intézzük Ella hazaköltözését. Kár, hogy túl sok holmija van, plusz attól félttem, talán nem akarja visszakapni a régi szobáját. Budaligetéről Újpalotára... Nem lesz sétagalopp visszarázódnia.

– Eddig miért nem mondtál semmit?

– Mert bonyolult. De adj két napot, és elintézek mindent.

– Kizárt – vágtam rá, miközben hallani véltem saját félelemmel átítatott hangom.

Nem akartam Ellát Robi közelében tudni fél másodpercig sem. És még büntudatom is támadt. Ahogy Ella elfelhősödött szemmel szorongatta előttem a karját, az összes apró-cseprő problémám iszonyúan nevetségesnek tűnt.

Hiába kérlelt, tényleg nem adtam Ellának egyetlen napot sem. Robi, hál' isten, a SPAR egyik üzleti konferenciáján töltötte a délutánt, így a könyvtárból azonnal Budaligetre buszoztunk, ahol fénysebességgel szórtuk bőröndökbe Ella dizájnerruháit, parfümjeit, tömött kozmetikai táskáit. Minden autó motorjának felbörgésére összerándultunk pakolás közben. Ekkor úgy éreztem, alig kapok levegőt, és félve gondoltam bele, mit élhetett át Ella.

– Képzeld azt, hogy minimalista vagy – mondtam a konyhában az elektromos tűzhely mellett állva, miközben Ella egyik pulóverébe bugyoláltam egy Herendi porcelántányért. – A minimalizmust választod a családon belüli erőszak helyett.

Ella sírásra görbülő szájjal bólogatott.

Miután végeztünk, a ház elé hordtuk a bőröndöket, a szatyrokat, és taxit hívtunk. Ella várakozás közben elbúcsúzott a bőrkanapétól, a shaggy szőnyegtől, a jacuzzitól meg az udvarban dúsan hajlongó platánoktól.

Amint beállt az autó a ház elé, telezsúfoltuk a csomagtartót, Ella pedig néhány, a hátsó ülésen duzzadó IKEA-s táska mellé préselődött be. Én az anyósülésre ültem, és elhadartam a címet.

Rettegéssel vegyes viharos gyűlölet lobogott bennem útközben. Vajon mit evett Ella Robin? Soha egy könyvet el nem olvasott, semmiről semmit nem gondolt, nem volt több egy agresszív ösztönlénynél.

A panel parkolójában kifizettük az utat, és felnyaláboltuk a táskarengeteget. Ugyan háromszor fordultunk, de szélesebesen berámoltuk Ella cuccait a szobájába.

Egy ideig csendben ültünk az ágyon, majd Ella váratlanul kifakadt.

– Itt annyira hideg van!

Érces, reményvesztett volt a hangja. A vállamhoz húztam a fejét néhány vigasztaló pillanat erejéig, majd tapintatosan magára hagytam, hogy kiséri magát a sietős hazaköltözés megpróbáltatásait.

KISFIÚ PISZTOLLYAL (2003, OLAJ, VÁSZON,
80×100 CM)

